

Endrey-Nagy Ágoston

Devon

Szírén, aki sziklán ülve dalolsz, uszonyaidat az őstengerbe mártva, ne hagyd abba éneked, mert vonz a part, látod, nem parancsolhatok tagjaimnak! Kaparok, tudatlan, buzgó kis kolonizáló, igyekvő gerinces félúton tüdő- és bőrlégzés között. Dalolj harsányabban, mint ahogy a cikászok termőtesteivel csalogatnak, szőj dallamot arról, amit rég tudsz. Hogy a fejlődés csalárd, mert hüllő leszek, meghalok, emlős leszek, meghalok, szembefordítható hüvelykujjú gyermekeim pedig beleeressztik a sűrű feketét, ami lettem, abba a szentbe, amiből születtem. Szírén, aki itt ülsz, mióta világ a világ, szemedben az időtlen lemondás sókristályaival, kérlek, énekelj a jövő rémületéről! Vérző hallójáratokkal hódítom meg a szárazföldet, hogy évmilliók múlva katasztrófává érjek, neked pedig torkodon akadjon a szó attól, amit teszek, te néma leguán.

Bízni a megporzókbán

Hazaérek, szemedben elpattan egy hajszálér, kibomlik a kertben a rózsalonc. Ebben a kertben mindig találok valamit, ami igazol. Egy lepkét és egy darazsat lecsapni, majd elkenni az üvegen: ugyanaz. Hogy mindig lesz kifogás, és bármiről, amit csodálsz, kiderülhet: dögevő. Csontjaid határozott állítások.

A libegő szirmok utcalámpa körül kavargó molyokká válnak. Az a biztos, ha minden gyönyörűt üveg mögé zárok. Nem szedtem fel a kutyaszart, most pillangók szívják belőle pödörnyelvükkel a tápanyagot.

A kutya kibevezett egy vakondot. Bársonyfekete szőrön habos csatak, rézsútfények a kettészakadt májon. Boglárkalepkék és legyek gyűlnek alvadó vérre.

Kilépek a kapun, csonthártyád, amit
megkérdőjeleztem, összeforr.

Zilahi Anna

Psychrolutes marcidus

A ~ ÉS AZ EGŐ TESTESÜLT LEGYŐZETÉSE

A mémekből elhíresült kocsonyahal – angol nevén *blobfish* [további magyarításai: bluggyhal, pacahal] – mélytengeri élőlény, több ezer méter mélységben lassan úszik a tengerfenék közelében. Testét főképp zsír alkotja, melynek sűrűsége kisebb a víznél, így képes valamelyest emelkedni-süllyedni, de leginkább sodródik, hordoztatja magát az áramlatokkal. Úszóhólyagját, mely önrendelkezést jelenthetne számára, kimetszette az evolúció. Megölhetné ugyanis – a mélytengeri víznyomás a légköri nyomás százszorosa lehet –, kidurranna benne a légbuborék, belülről robbantaná szét az akarat.

A ~ METAFORIZÁLÁSA

Hiába fűrösztöm kocsonyában?
Honnan az azonosulás? Ez a zsírpaca
lennék magam is? Minden úszásoktatás,
technikai fejlődés ellenére végül
azért úszom kiválóan a víz felszínén,
mert testem zsír és levegő jó arányérzékkel
kiosztott társulása: kisebb fajsúlyú a víznél?
Arcom újszülött puhaságát látom
felpuffadt, kigúvadt, tönkrement
tekintetében. Már megint saját, mentális
zavaroktól torzított tükörképembe szeretek bele.
Vajon a korábbi verseim rejtett alanyiséga mindeddig
csupán e szembenézés halasztását szolgálta?
Hogyha lehetséges, akkor soha, s ha mégis
elkerülhetetlen, minél később kelljen
kimondanom, *je suis kocsonyahal*,¹ s hogy
a rejtett alanyiség mögé bújó lírai ént
mindebben csak és kizárólag a *je suis* hatja meg?
Már megint együttérzek valamivel, mert

1 Note to self: már megint egy hal. A tudattalanom visszasodródó mintája?